

บทนำ

หลังจากผมตาย วิญญาณของผมถูกพัดพาอย่างช้าๆ ไปตามทางอันมืดมิดที่โหนสลักแห่ง แล้วก็มีเทวดาที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนโผล่มาขวางไว้

"ขอแสดงความยินดีด้วยครับ คุณคือผู้ได้รับรางวัลจากการจับสลาก" เทวดาพูดพร้อมรอยยิ้มซึ่งเห็นได้ชัดว่าเสแสร้ง

เขาอธิบายให้ผมฟังว่า

"คุณคือดวงวิญญาณที่มีความผิด เนื่องจากได้ตายลงด้วยการทำผิดมหันต์ โดยปกติแล้วคุณจะต้องเสียสิทธิ์และหลุดพ้นไปจากสังสารวัฏนี้ กล่าวคือ จะไม่มีวันได้กลับไปเกิดอีก แต่เพราะมีเสียงสะท้อนว่าการทำเช่นนั้นมันโหดร้ายเกินไป ด้วยเหตุนี้ นานๆ ที่บอสของเราจะจับสลากเพื่อให้โอกาสวิญญาณผู้โชคร้ายได้กลับไปแก้ตัวอีกครั้ง และคุณคือดวงวิญญาณโชคร้ายที่ได้รับรางวัลนี้!"

จู่ๆ ก็มีคนมาพูดด้วยแบบนี้ทำเอาผมตั้งตัวไม่ถูก นี่ถ้าผมมีตา

Colorful

มันคงโตเท่าไรห่าน และถ้าผมมีปากก็คงอ้าค้างไปแล้ว ทว่า
ผมเป็นเพียงวิญญาณไร้รูปร่าง แต่ทำไมถึงมองเห็นร่างกายและ
ได้ยินเสียงของเทวดาก็ไม่รู้

เทวดาคงนี่เป็นชายสุภาพหน้าตาดี มองเผิน ๆ ไม่แตกต่าง
จากมนุษย์ทั่วไป ตัวค่อนข้างผอม และมีผ้าสีขาวห่อพันร่างไว้ เขามีปีก
อยู่กลางหลัง แต่ไม่เห็นมีวงแหวนเทวดาลอยบนหัว

ผมพูดกับเทวดา "ขอบคุณมากครับ แต่ผมขอสละสิทธิ์"

"ทำไมล่ะครับ"

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน"

ในขณะนั้นผมได้สูญเสียความทรงจำของชาติก่อนไปแล้ว
แต่เพราะเรียกตัวเองว่า 'ผม' แสดงว่าชาติก่อนคงเคยเป็นผู้ชาย
แต่ผมจำไม่ได้เลยสักนิดว่าตัวเองเคยเป็นผู้ชายแบบไหน มีชีวิตยังไง
เหลือเพียงแค่ความรู้สึกเลือนรางที่เหนี่ยวย่นหายไปกับโลกมนุษย์
ไม่อยากจะกลับไปยังโลกข้างล่างนั้นอีก

"ผมก็ไม่รู้ แต่ผมไม่อยากจะกลับไป มันเหมือนผมไปเดินเล่น
ในห้างสรรพสินค้า แล้วอยู่ๆ ก็มีคนมาแสดงความยินดีกันยกใหญ่
บอกว่าผมเป็นลูกค้ำคนที่หนึ่งล้าน แล้วบังคับให้ผมเดินทางไปที่เยว
ฮาวายทันที ทั้งที่ผมอยากนอนอยู่บ้านมากกว่า"

เทวดารับฟังเหตุผลของผมด้วยท่าทางใจเย็น

"ผมเข้าใจที่คุณพูดดีครับ ฟังแล้วอย่าเอ็ดไป พวกเรา
ก็ตะขิดตะขวงใจกับวิธีการจับสลากนี้เหมือนกันครับ แต่ขอแสดงความ
เสียใจด้วย เพราะคำสั่งของบอสถือเป็นเด็ดขาด ไม่ว่าคุณ
ผม หรือใคร ก็ขัดคำสั่งบอสไม่ได้ เพราะเขาเป็นบิดาแห่งจักรวาล"

ได้ยื่นแบบนั้นทำเอาผมพูดไม่ออก เพราะอีกฝ่ายยิ่งใหญ่เกินกว่าจะต่อรองด้วย

ดวงตาสีฟ้าเข้มของเทวดาองค์นั้นเปล่งประกายประหลาด เขาพูดเสริมขณะผมเงยบด้วยความสลด "แต่ว่าโลกที่รอคุณอยู่ ไม่ใช่สรวงสวรรค์แบบฮาวายหรอกครับ"

เทวดามีชื่อว่าปุระปุระ มีตำแหน่งเป็นไกด์คอยดูแลผม หน้าที่ของเขาในตอนนี่คือการพาผมไปยังที่ที่จะกลับไปเพื่อแก้ตัวใหม่อีกครั้ง ว่าแต่การกลับไปแก้ตัวใหม่คืออะไร

เมื่อเห็นว่ายังจับต้นชนปลายไม่ถูก ปุระปุระก็อธิบายให้ฟังคร่าวๆ ขณะที่เรายู่ตรงเขตแดนระหว่างสวรรค์กับโลกมนุษย์ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ที่ผมคือดวงวิญญาณที่ได้ก่อความผิดมหันต์ไว้ในชาติก่อน ซึ่งปกติแล้วจะไม่มีวันได้ไปหลุดไปเกิดอีก แต่โชคดีที่ผมถูกรางวัลจับสลากเลยได้โอกาสแก้ตัวอีกครั้ง

2. การแก้ตัวคือการไปรับการฝึกอบรมอีกครั้งในโลกมนุษย์ ซึ่งผมได้ทำความผิดเอาไว้เมื่อชาติก่อน

3. การฝึกอบรมนี้ คือการที่วิญญาณของผมจะต้องไปอาศัยในร่างของมนุษย์คนใดคนหนึ่งในโลกข้างล่างเป็นระยะเวลาหนึ่ง บอสของปุระปุระจะเป็นผู้กำหนดร่างที่ผมจะไปอาศัย รวมทั้งครอบครัวที่จะไปอยู่ด้วย

4. ในวงการเทวดาเรียกการฝึกอบรมนี้ว่า 'โฮมสเตย์'

5. แนนอนครับ บ้านซึ่งเราจะไปโฮมสเตย์นั้นมีทั้งที่ดีและไม่ดี

Colorful

เราอาจได้พบกับครอบครัวแสนดีหรือเจอครอบครัวสุดโหด แล้วก็คงมีทั้งบ้านที่โคกเคड़ाและบ้านที่สนุกสนาน หรืออาจจะเจอครอบครัวที่ชอบลงไม้ลงมือก็ได้ ผมจะได้ไปอยู่ในที่แบบไหนก็ขึ้นกับความหนักหนาของความผิดที่ผมก่อเอาไว้เมื่อชาติก่อน ผมจึงไม่ควรบ่นอะไร (ไร้...)

6. หากเกิดเรื่องเดือดร้อนระหว่างการโฮมสเตย์ ปูระปุระจะเป็นผู้ช่วยเหลือผม แต่จะช่วยให้มากแค่ไหน ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเขาในตอนนั้น

7. ถ้าการฝึกอบรมดำเนินไปโดยราบรื่น ผมจะได้ความทรงจำของชาติก่อนกลับคืนมา การโฮมสเตย์จะจบลงทันทีที่ผมระลึกถึงความใหญ่หลวงของความผิดที่ก่อไว้ในชาติก่อนได้ วิญญาณจะหลุดออกจากร่างที่อาศัยอยู่ ลอยขึ้นไปยังสวรรค์ และจะได้กลับสู่วงจรแห่งการเวียนว่ายตายเกิดอีกครั้ง แล้วทุกอย่างก็จะจบลงอย่างมีความสุข (จริงหรือ)

"เออละ มาโคโตะ" พออธิบายจบปุระปุระก็เริ่มขยับปีก
"เราลงไปโลกมนุษย์กันเถอะ"

"มาโคโตะ?"

"จากนี้ไปคุณคือโคบายาชิ มาโคโตะ เป็นเด็กผู้ชายที่เพิ่งกินยาฆ่าตัวตายไปเมื่อสามวันก่อน จนป่านนี้ยังไม่ได้สติ อาการอยู่ในชั้นโคมา ผมบอกความลับให้ก็ได้ว่าเขากำลังจะตาย ตอนที่เขาตายวิญญาณจะหลุดออกจากร่าง แล้วคุณก็ถือโอกาสเข้าร่างเขาทันที"

"หมายความว่า" ผมเอ๋อปาก "ผมต้องแย่งร่างของเขาชั้นหรือ"

"ไม่ใช่อย่างนั้น" ปูระปุระตอบ "ขอให้คิดว่าเป็นการรับช่วง

ร่างกายลักระยะก็แล้วกันครับ คิดไปในทางที่ดีสิ"

"มาโคโตะเป็นคนแบบไหน"

"พอได้เป็นเขาแล้วก็จะรู้เองครับ"

ผมอยากได้ข้อมูลเบื้องต้นเพิ่มอีกสักหน่อย แต่ปุระปุระ
แป่ปีกกว้างกางออกเต็มที่แล้วดึงแขนผมด้วยท่าทางเบื้อหน้ากับ
การเล่าเรื่องราวเสียเต็มประดา ก่อนจะพาผมบินโดยไม่ฟังเสียงอะไร
อีก

ทันใดนั้น ผมรู้สึกถึงแรงสะท้อนรุนแรงราวกับพื้นถล่ม คล้าย
ร่างกำลังร่วงลงด้วยความเร็วเหนือแสง ความเร็วขนาดนี้ปีกของ
ปุระปุระคงไม่ค่อยมีประโยชน์เท่าไร เขาเป็นเทวดาหรือเป็นอสูร
กันแน่ ผมรู้สึกกังวลขึ้นมาทันที จากนั้นก็หมดสติโดยไม่ทันรู้ตัว
แล้วถูกดูดเข้าไปในวังวนหลากสีที่หมุนไม่หยุด

- 1 -

เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งผมก็กลายเป็นโคบายาชิ มาโคโตะไปแล้ว
ผมมีร่างกายจริงๆ ด้วย รู้สึกถึงร่างกายที่สัมผัสได้ เมื่อครู
ดวงวิญญาณของผมอยู่ในสภาพเปล่าเปลี่ยว แต่ตอนนี้กลับมี
เนื้อหนังมังสาอย่างกับสวมเสื้อโค้ตหนักๆ ดูเหมือนร่างนี้กำลังนอน
อยู่บนที่นอน ไมลิ น่าจะเป็นเตียง ได้กลิ่นยาแบบนี้ สงสัยว่าจะเป็น
เตียงในโรงพยาบาล จริงสิ มาโคโตะฆ่าตัวตาย อากาโระมา เอ๊ะ
ผมได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น

ใครนะ

ผมผลอลืมตาขึ้นโดยที่ยังไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจใดๆ
สายตาของผมประสานเข้ากับคุณป้าคนหนึ่งใบหน้าชุ่มไปด้วย
น้ำตา

"มาโคโตะ!" คุณป้าพึมพำ "มาโคโตะ!?" ก่อนจะร้องเสียงลั่น
ผมรู้สึกว่าเขาของคนรอบกายพากันหันมามอง ที่นี่คงจะเป็น

โรงพยาบาลอย่างที่ผมคิดไว้จริงๆ ช่างเดียวมีอุปกรณ์ทางการแพทย์
 เทอะทะ ผมเห็นชุดสีขาของพยาบาลหลายคนอยู่ข้างหลังอุปกรณ์
 เหล่านั้น มีเสียงคนร้องอุทานเบาๆ ว่า "ไม่จริง" แล้วเงาขาวๆ เหล่านั้น
 ก็เริ่มเคลื่อนไหว

"มาโคโตะ!"

คราวนี้เป็นเสียงร้องของคุณลุงที่กำลังประคองคุณป้าเอาไว้

"มาโคโตะฟื้นแล้ว!!"

ผมมารู้ทีหลังว่าหมอเพิ่งประกาศว่ามาโคโตะ 'สิ้นลมแล้วครับ'
 ไปเมื่อสิบนาทีก่อน วิญญาณของมาโคโตะขึ้นสวรรค์ไป แล้วผมก็เข้ามา
 อาศัยในร่างเขาซึ่งกลายเป็นห้องว่างแทน และจู่ๆ ร่างของมาโคโตะ
 ก็ลืมนตาแป้วขึ้นมาแบบนี้ ใครเห็นก็ต้องตกใจ

"ซิพลร...ความดัน... โอ้ ไม่น่าเชื่อ!"

คุณหมอเองก็ร้องโวยวายขึ้นมาด้วย

พอคุณลุงกับคุณป้ารู้ว่าผมฟื้นคืนชีพขึ้นมาจริงก็แสดงความ
 ดีใจสุดขีด ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสองคนนี้เป็นพ่อแม่ของมาโคโตะ
 จึงไม่น่าแปลกที่ทั้งคู่จะดีใจจนแทบบ้าเมื่อลูกชายฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง
 ทั้งสองร้องเสียงหลง ลูบแก้ม ลูบแขน และกอดผม น่าแปลกที่ผม
 ไม่รู้สึกถึงกิจจทั้งที่ถูกคนแปลกหน้าจับต้องเนื้อตัวขนาดนี้ ร่างกาย
 ของมาโคโตะยอมรับมันก่อนที่ผมจะทันรู้สึกอะไร

ครอบครัวของมาโคโตะยังมีสมาชิกอีกหนึ่งคน เด็กชาย
 ในชุดนักเรียนผู้นั่งท้อไหล่ออยู่ตรงปลายเตียงและจ้องมองผมด้วย
 ดวงตาแดงก่ำตั้งแต่เมื่อครู่ ในขณะที่ทุกคนซึ่งอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าจะ
 เป็น พ่อ แม่ คุณหมอ และนางพยาบาลต่างพากันดีใจยกใหญ่ มีเพียง

Colorful

เขาคนเดียวที่นั่งสงบ ภายหลังจากผมถึงรู้ว่าเขาคือพี่ชายของมาโคโตะ ชื่อโคบายาชิ มิซึรุ ในตอนนั้นอย่าว่าแต่รู้จักมิซึรุเลย มาโคโตะอายุเท่าไรผมยังไม่รู้ เลยได้แต่เดาว่าชายคนนี้คงเป็นพี่น้องกันล่ะมั้ง

"มาโคโตะ ลูกพินแล้ว ลูกพินแล้ว"

พ่อร้องเรียกชื่อลูกชายราวกับเสียสติ

ผู้เป็นแม่เกาะติดผมไม่ยอมห่าง

มีเพียงพี่ชายที่ปิดปากเงียบ

แม้ว่าจะอยู่ในสภาพยากจะศึกษาสถานการณ์อย่างละเอียด แต่อย่างน้อยผมก็ได้พบกับครอบครัวที่จะไปโฮมสเตย์ด้วยแล้ว

น่าเสียดายอยู่นิดตรงที่ดูเหมือนครอบครัวนี้จะไม่ใช่ครอบครัวเศรษฐีหรือดารา ซึ่งผมไม่ได้คาดหวังอะไรตั้งแต่เห็นสีหน้าเทวดาท่าทางนิสัยไม่ตินั่น ได้มาอยู่กับครอบครัวธรรมดาๆ นี่ก็ดีแล้ว ผมนึกยอมรับพวกเขาอยู่ในใจ เพราะมันก็มีความเป็นไปได้ว่าพอลิมตาฟื้นขึ้นมา ผมอาจจะได้พบกับชายร่างบึกแบดคนในชุดแนบเนื้อลายจุดสีแดงเหลืองร้องให้อยู่รอบตัว คนเราทำอะไรแบบธรรมดาดีแหละดีที่สุดแล้ว

พอเริ่มสบายใจผมก็รู้สึกง่วงนอนขึ้นมาทันที

ดูเหมือนร่างกายของมาโคโตะที่เพิ่งฟื้นจากความตายยังไม่คืนสภาพปกติ ผมรู้สึกไร้เรี่ยวแรง เคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้ตั้งใจ ในที่สุดผมก็ผล็อยหลับไปโดยไม่ได้พูดอะไรสักคำ

การเปิดตัวผมในฐานะโคบายาชิ มาโคโตะได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

หลังจากนั้นผมยังรู้สึกง่วงและไม่มีเรี่ยวแรง ความจริงร่างกายของมาโคโตะฟื้นตัวเร็วเสียจนคุณหมอยังตกใจ แต่อาจเป็นเพราะการกินยารักษาสามเวลาที่ทำให้ผมไม่มีแรงและง่วงนอนตลอดแบบนี้ เอาเป็นว่าตอนนี้ผมอยู่ในโรงพยาบาล แลผมไม่มีอะไรให้ทำอีกต่างหาก ถือเป็นโอกาสนี้นอนซะเลยแล้วกัน

ผมใช้สามในสี่ส่วนของวันไปกับการนอน เมื่อลืมนอนขึ้นมา รวากับนึกอะไรได้ ผมจะเห็นใบหน้าแม่หรือพ่อของมาโคโตะ หรือไม้กอล์ฟด้านหลังของมิซึรุ

หากตื่นขึ้นมาขณะท้องฟ้าข้างนอกยังสว่างอยู่ แม่ก็จะอยู่ข้างๆ ผมทุกครั้ง แม่เป็นผู้หญิงร่างเล็ก ปากและจมูกได้รูป มักนั่งตรงเก้าอี้ข้างเตียง จ้องมองผมราวกับจะนับจำนวนครั้งที่ผมกะพริบตา เวลาสบตากันแม่จะถามสั้นๆ ว่า 'รู้สึกดีขึ้นไหมจ๊ะ' หรือ 'ดูโทรทัศน์ไหมลูก' โดยไม่ค่อยพูดอะไรนอกจากนั้น แม่ปฏิบัติกับผมด้วยความระมัดระวัง คล้ายเวลาจับต้องสิ่งของที่เปราะบาง ช่วงแรกผมรู้สึกว่าแม่ทำตัวห่างเหิน แต่พอมาคิดดูอีกที มาโคโตะเป็นเด็กที่ฆ่าตัวตาย แสดงว่าเขาต้องมีปัญหารุนแรงพอสมควร ซึ่งอาจจะทำให้แม่ต้องพยายามทำตัวระมัดระวังอย่างมากก็ได้

มิซึรุผู้เป็นพี่ชายมักจะมาในตอนเย็น รับช่วงดูแลผมสองสามชั่วโมงเพื่อให้แม่ได้พัก เขาเป็นผู้ชายที่ไม่ค่อยพูด หลังจากก้มหน้าก้มตาจัดเตรียมและเก็บอาหารเย็นให้ผมเสร็จ เขาจะหันหลังให้แล้วหยิบหนังสือเรียนหรือคู่มือเตรียมสอบออกมาวางอ่าน ผมรู้ว่าเขาอยู่ชั้นมัธยมหกเพราะดูจากหนังสือเรียนที่อ่าน วันหนึ่งผมตัดสินใจลองพูดกับเขา "อ่านหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยคงเหนื่อยแย่"

Colorful

พอได้ยิน เขาจ้องหน้าผม ปิดหนังสือเสียงดัง แล้วเดินออกไปนอกห้องอย่างรวดเร็ว สงสัยจะเครียดกับการอ่านหนังสือมากไปหน่อย

เวลาเยี่ยมคนป่วยในช่วงคำคือหนึ่งทุ่มถึงสามทุ่ม พ่อของมาโคโตะจะมาเยี่ยมในช่วงนี้ทุกวัน เมื่อพ่อผู้มีใบหน้าอึมเฉิบและยิ้มแย้มมาเยี่ยม ผมจะรู้สึกว้าหว้างที่กว้างเกินไปสำหรับผมเพียงคนเดียว นั่นดูสดใสขึ้นมาทันที พ่อจะไม่กังวลกับความรู้สึกของผมและไม่ได้นึกสรรหาคำพูดแบบแม่ แต่จะแสดงความรู้สึกของตนออกมาจริงๆ เช่น

"พ่อดีใจจริงๆ ที่มาโคโตะฟื้น"

"พ่อไม่เคยรู้สึกขอบคุณพระเจ้ามากเท่านี้มาก่อน"

พ่อจะพูดอย่างนี้ทุกคืนแล้วกลับบ้านไปด้วยความสบายใจ พยาบาลล้วนชื่นชมในตัวพ่อ พวกเขานัดชมบอຍๆ ว่าเป็นคุณพ่อที่ดี ผมฟังแล้วรู้สึกภูมิใจแม้ว่าเขาจะเป็นพ่อของคนอื่นก็ตาม

เอาล่ะ ถึงแม้ความรู้สึกที่ผมมีต่อแต่ละคนจะแตกต่างกัน แต่สิ่งที่ทั้งสามคนนี้มีเหมือนกัน คือความรู้สึกห่วงใยมาโคโตะอย่างแท้จริง แม้แต่พี่ชายไร้ปากนั้นก็ตาม ถ้าไม่รักกันจริงคงไม่มาเยี่ยมที่โรงพยาบาลทุกวันหรอก

สำหรับผม พวกเขาเป็นเพียงครอบครัวที่ผมมาอาศัยชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น ทว่าระหว่างที่ใช้ชีวิตในโรงพยาบาล ผมรับรู้ได้ทีละน้อยว่า มาโคโตะคือคนในครอบครัวที่พวกเขาไม่อาจขาดได้

นี่เป็นสิ่งที่ผมได้เรียนรู้ในระหว่างใช้ชีวิตไปวันๆ แบบง่วงๆ เพลียๆ ที่โรงพยาบาล

ผมอยู่โรงพยาบาลเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ความจริงผมหายดี ก่อนหน้านั้นแล้ว แต่เนื่องจากกรณีของผมเป็นกรณีประหลาด (การฟื้นขึ้นมาหลังหัวใจหยุดเต้นไปนานถึงสิบนาทีเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้) ทางโรงพยาบาลเลยให้ผมอยู่ต่อเพื่อดูอาการและเก็บข้อมูลไปด้วยพร้อมๆ กัน ผมจึงได้รับการดูแลเป็นอย่างดีในฐานะ เด็กชายแห่งปาฏิหาริย์

"เธอตายไปครั้งหนึ่งแล้ว"

ก่อนออกจากโรงพยาบาล หมอหนุ่มผู้เป็นแพทย์เจ้าของไข้ พุดพลาตดิ่งแก้มผม

"พอแล้วนะ อย่าคิดตายอีกล่ะ"

วันที่ผมออกจากโรงพยาบาลเป็นวันอาทิตย์

บ่ายของวันอากาศสดใสในฤดูใบไม้ร่วง ผมขึ้นรถไปกับครอบครัว ซึ่งมารับกันพร้อมหน้า บ้านของครอบครัวโคบายาชิอยู่ที่มุมหนึ่งในย่านบ้านพักอาศัยอันเงียบสงบ ห้องนั่งเล่นที่สะอาดเสียจนแทบไม่มีแม้ฝุ่นผง มีแจกันดอกไม้วางไว้หลายแห่ง บนโต๊ะเตี้ยมีซูชิ สเตอร์ และอาหารอื่นๆ เรียงรายจนไม่เหลือที่ว่าง ตอนเห็นบ้านแบบธรรมดาๆ ของครอบครัวโคบายาชิเมื่อครู่ ผมก็นึกในใจว่า 'แบบนี้ไม่มีทางเป็นเศรษฐีแห่งๆ' ทว่าตอนนี้ชักจะประทับใจในความเอาใจใส่ของคนในครอบครัว ผมเลยพุดแทนมาโคโตะว่า "ขอบคุณทุกคนมาก" พ่อแม่ของมาโคโตะน้ำตาคลอเข้าเมื่อได้ฟังคำพุดจากปากผม เพราะระหว่างอยู่โรงพยาบาลผมพุดแทบนับคำได้เนื่องจากกลัวความแตก

ผมรับรู้ได้ถึงความรักอย่างแท้จริงของคนในครอบครัวนี้

Colorful

ปุระปุระเคยพูดเอาไว้ว่า ครอบครัวโสมสเดย์ที่ไปอยู่ด้วยจะเป็นครอบครัวแบบไหนนั้นขึ้นกับความรุนแรงของความผิดที่ทำได้ในชาติก่อน นี่แสดงว่าผมคงทำความผิดไว้แค่เล็กๆ น้อยๆ อาจจะแค่กินเหล้าเมาอาละวาด ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย หรือไม่ก็เป็นเสียผู้หญิงหักอกสาวให้เสียใจอะไรพวกนี้

สิ่งที่ผมไม่เข้าใจก็คือ ทำไมมาโคโตะถึงได้ฆ่าตัวตาย ทั้งที่มีครอบครัวแสนดีอย่างนี้ ดูเหมือนคำว่าฆ่าตัวตายจะเป็นคำต้องห้ามในบ้านหลังนี้ จึงไม่มีใครพูดถึงมัน บางครั้งผมถึงกับลืมนึกไปเลยว่ามาโคโตะเป็นเด็กที่ตัดสินใจเลือกจบชีวิตตัวเอง

"มือเย็นวันนี้แม่จะทำของโปรดของมาโคโตะหลายอย่างเขี้ยวล่ะ ลูกไปพักผ่อนก่อนดีไหมจ๊ะ นอนพักในห้องสักสิบแล้วค่อยลงมากินข้าวเย็น"

แม่ของมาโคโตะพูดด้วยความเป็นห่วงขณะผมจัดการอาหารบนโต๊ะใกล้หมด เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจ เพราะผมเริ่มจะเหนื่อยกับการอยู่พร้อมหน้ากันทั้งครอบครัวเป็นครั้งแรก

"ครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอไปพักก่อน"

ผมลุกจากโต๊ะ แล้วยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น

ผมจะไปห้องของมาโคโตะ แต่ไม่รู้ว่าจะห้องเขาอยู่ไหน ทำยังไงดี

"เป็นอะไรรี มาโคโตะ"

"รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า"

ทุกคนทำหน้าที่สงสัยเมื่อเห็นผมไม่ยอมขยับตัว

ทันใดนั้น ปุระปุระก็ปรากฏกายขึ้นตรงประตูห้องนั่งเล่นราวกับรู้ว่าถึงเวลาทำหน้าที่ก็ได้

ไม่รู้ว่าปุระปุระเป็นอะไรไปถึงได้ใส่สูทอย่างเนี้ยบ เขาหันหน้า มาทางผมพร้อมกวักมือราวกับจะบอกว่า 'ตามมา' ผมเกือบพยักหน้า และพูดตอบ แต่ต้องรีบหยุดตัวเองไว้ เพราะนึกได้ว่าไม่มีใครมองเห็น ปุระปุระนอกจากผม

ปุระปุระเดินขึ้นบันไดไปอย่างไร้สัมเสียดโดยมีผมเดินตามไป เงียบๆ ห้องของมาโคโตะเป็นห้องแบบปูพื้นไม้ขนาดหกเหลี่ยม* อยู่ มุมในสุดของชั้นสอง ในห้องมีเฟอร์นิเจอร์แบบเรียบๆ สีดำเป็นหลัก ปูพรมสีฟ้า ภายในห้องดูสว่างไสว คงเป็นเพราะมีหน้าต่างหลายบาน แสงสว่างช่วยให้ม่านหน้าต่างสีเขียวอ่อนดูเด่นขึ้นมา

ปุระปุระหยุดยืนตรงหน้าผ้าม่านนั้น ส่วนผมนั่งที่ขอบเตียง

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ" ผมพูดแกมประชด "ไหนบอกว่า เป็นไก่อัดใจ น่าจะบอกข้อมูลมากกว่านี้หน่อย"

"มันเป็นนโยบาย" ปุระปุระตอบหน้าตาเฉย "นายไม่ควร มีความคิดฝั่งหัวสว่างหน้า ให้นายได้พบและรู้สึกด้วยตัวเอง ดีกว่า ให้ฉันแนะนำโน่นนี่กับนาย"

ผมจ้องปุระปุระอีกครั้งด้วยความรู้สึกแปลกๆ

"ทำไมคุณถึงเปลี่ยนไปจากตอนอยู่บนสวรรค์มากจัง"

ปุระปุระหัวเราะเจื่อนๆ กับคำพูดแทงใจ

"เข้าเมืองตาหลิ่วก็ต้องหลิ่วตาตามไง จะบอกให้ก็ได้ เวลา มา โลกมนุษย์ด้วยเครื่องทรงเทวดา บางทีฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น คนบ้านๆ ถึงแม้จะไม่มีคนเห็นก็เถอะ"

"การพูดจาก็เหมือนกัน ตอนอยู่บนสวรรค์ยังพูด 'ครับ' อยู่เลย

* หน่วยวัดขนาดห้องแบบญี่ปุ่น หนึ่งเสื่อมีขนาด 1.8 x 0.9 เมตร

นี่นา"

"แบบว่าพอสารรูปแย่งคำพูดก็แย่งด้วยใจ ฮ่าๆ ล้อเล่นนะ แบบนี้แหละที่ใกล้เคียงกับนิสัยจริงของฉัน เอาน่า ทำตัวตามสบายด้วยกันทั้งสองฝ่ายดีกว่า"

"เฮ้อ"

ช่างเป็นเทวดาที่ทำตัวตามสบายซะจริงๆ

ในขณะที่ผมกำลังรู้สึกระอาใจ ลูๆ ปูๆ ประการก็หันมาแล้วถามแบบเป็นงานเป็นการ "ว่าแต่การโหมสแต่ย์เป็นไงบ้าง"

"ราบรื่นดี" ผมยึดดอกตอบ "ตอนนี้ไม่มีปัญหาอะไร ครอบครัวนี่เป็นคนดีกันทั้งนั้น คุณบ๊ายทำอาหารเก่ง ห้องนี้ก็พอใช้ได้ ดีกว่าที่คิดเอาไว้เยอะเลย ผมยังงงอยู่เลยว่าทำไมมาโคโตะถึงได้ฆ่าตัวตายทั้งที่มีครอบครัวยุติขนาดนี้"

"ทำไมล่ะอะ" ประประประพูดหน้านี้ "ก็เพราะนายยังไม่รู้ธาตุแท้ของครอบครัวนี้นะสิ"

"อะไรนะ"

"นายไม่รู้อะไรเลย"

ผมชนลูกกับเสียงต่ำไร้ความรู้สึกของเขา

"หมายความว่ายังไง"

"พ่อของมาโคโตะนะ เห็นยิ้มๆ อย่างนั้น ความจริงแล้วเป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด ขอให้ตัวเองได้ดีเป็นพอ ส่วนแม่ก็เป็นซู้กับครูสอนเต้นระบำฟลามิงโกเมื่อไม่นานมานี้เอง เป็นไงล่ะ"

ผมกลืนลมที่ตีขึ้นมาในอก สติที่ยัดเข้าไปเมื่อครูเริ่มเพลงฤทธิ อยู่ในกระเพาะ จะว่าไป การกินสติกับชุนั้นหนักไม่ใช้เล่น

...อิม ปูระปุระพุตอะไรอีกนะ

"อย่าหนีปัญหาสิ" ปูระปุระจ้องหน้าผม

"..."

"เออละ ถ้าฉันฉันทจะเล่าความจริงที่นายไม่มีทางหนีพ้นให้ฟังอย่างละเอียดอีกสักหน่อย สาเหตุที่มาโคโตะฆ่าตัวตายมันซับซ้อนซ่อนเงื่อน ซึ่งนายจะต้องรับช่วงเรื่องพวกนั้นไปด้วย ไม่ใช่ว่าจะรับช่วงเฉพาะร่างกายของมาโคโตะอย่างเดียว"

ปูระปุระพุตต่ออย่างไม่ปราณีปราศรัย จนผมรู้สึกเหมือนร่วงจากสวรรค์ลงไปยังนรก เขาหย่อนก้นนั่งบนขอบหน้าต่าง หยิบหนังสือเล่มหนาจากกระเป๋าเสื้อออกมาเปิดอ่าน

"อะไรนะ"

"หนังสือคู่มือโกดัง ข้อมูลของมาโคโตะตอนมีชีวิตถูกบันทึกไว้ในนี้" มือของปูระปุระหยุดที่หน้าหนึ่งของหนังสือ "เจอแล้ว บันทึกเหตุการณ์สองสามวันก่อนที่มาโคโตะจะฆ่าตัวตาย"

ผมกลืนน้ำลายลงคอ ใจหนึ่งไม่อยากจะรับฟัง แต่อีกใจก็อยากรู้

"ปกติเขาเป็นคนโชคไม่ดีมาตลอดอยู่แล้ว แต่วันนั้นเป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต สาเหตุที่ทำให้เขาฆ่าตัวตายมีหลายเรื่อง แต่สาเหตุหลักอยู่ที่วันนี้"

ปูระปุระเกริ่นพร้อมวางท่าเท่ จากนั้นเริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เป็นบันทึกของเหตุการณ์หนึ่งวันอันโหดร้ายสมกับคำว่าเลวร้ายที่สุดจริงๆ

"วันพฤหัสบดีที่สิบกันยายน คินนั้นระหว่างกลับจากเรียนพิเศษ

Colorful

มาโคโตะบังเอิญเห็นความบาระ ฮิโรกะเดินควงแขนกับผู้ชายวัยกลางคน"

"ความบาระ ฮิโรกะเป็นใครเหรอ"

"เป็นรุ่นน้อง ม.ต้น แล้วก็เป็นรักแรกของเขาด้วย"

"หือ"

"เด็กหญิงคนนั้นกำลังอ้ออ้อกับชายวัยกลางคน เป็นใครก็ต้องข้องใจ มาโคโตะเลยสะกดรอยตามไปเห็นสองคนเข้าโรงแรม่านรูด"

"เฮ้ย"

"มาโคโตะซ็อกจนขาแข็งก้าวไม่ออกไปพักหนึ่ง แล้วเหตุการณ์สะท้อนใจก็โหมกระหน่ำใส่เขาอีก คราวนี้เขาเห็นแม่กับครูสอนเต้นระบำฟลามิงโกเดินประคองกันออกมาจากโรงแรมเดียวกันนั่นเอง"

"คุณป้าคนนั้นนะเหรอ"

คุณแม่ผู้ใจดีคอยเอาอกเอาใจไม่ห่าง ไม่น่าเชื่อว่าจะทำเรื่องแบบนั้นได้ นี่ถ้าผมเป็นลูกชายแท้ๆ จะตกใจขนาดไหน

"เหตุการณ์ในคืนนั้นโหดร้ายอย่างกับเรื่องโกหก แต่เรื่องร้ายยังไม่จบแค่นั้น"

ปุระปุระสุดหายใจเฮือกใหญ่ ผมเลยพลอยสุดหายใจลึกเพื่อให้จิตใจสงบลงตามไปด้วย

"พอมามาโคโตะกลับถึงบ้าน เจอพี่ชายนั่งหน้าซีดอยู่หน้าทีวี บอกว่าทีวีเพิ่งออกข่าวเกี่ยวกับบริษัทที่พ่อทำงาน ประธานบริษัทกับผู้บริหารหลายคนถูกจับด้วยข้อหาหลอกลวงผู้บริโภค"

"พ่อของเขาพร้อมขบวนการหลอกลวงด้วยหรือไง"

"เปล่า พ่อของมาโคโตะเป็นพนักงานธรรมดาๆ เช่นเดียวกับ

พนักงานส่วนใหญ่ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับภารกิจเลย ประธานบริษัท
เป็นคนคิดไม่ซื่อ แอบตั้งทีมวิจัยลับขึ้นมาดำเนินการ"

"หลอกหลวงผู้บริโภคยังไง"

"สินค้าที่ถูกฟ้องเป็นสินค้าขายตรงชื่อ 'ซาลาเปาลดความอ้วน
ได้ง่ายจัง' โฆษณาเกินจริงว่า ถ้ากินหนึ่งลูกจะผอมลงหนึ่งกิโล กิน
สองลูกผอมลงสองกิโล ทั้งที่ความจริงแล้วเป็นแค่ซาลาเปาธรรมดาๆ
และดูเหมือนว่ายังมีการหลอกหลวงอีกหลายอย่าง เช่น ออกสินค้าใหม่
ชื่อ 'ข้าวเกรียบแปดเหลี่ยม' โดยปล่อยข่าวเป็นตุเป็นตะเรื่อง
ทฤษฎีโลกเป็นรูปแปดเหลี่ยมบ้างละ เอาน้ำก็ออกจากซูเปอร์มาร์เก็ต
มาตั้งชื่อว่า 'ซูเปอร์วอเตอร์' แล้วขายแพงๆ บ้างละ พวกนี้มันง่าย
จริงๆ"

ปุระปุระท่อไหลด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย

"ถึงคนพวกนั้นจะเลวแค่ไหน แต่ก็ยังเป็นเจ้านายคนสำคัญสำหรับ
พ่อของมาโคโตะ ที่มีทั้งเรื่องบุญคุณและหน้าที่ หลังจากบรรดาเจ้านาย
ถูกจับไปทั้งถ้วน ผู้บริหารที่เหลือต้องพากันลาออกแสดงความ
รับผิดชอบ พ่อของมาโคโตะเป็นคนดีขนาดนั้น คงรู้สึกสงสาร
พวกผู้บริหารจนเศร้าใจไปด้วย มิซึรุดูข่าวไปก็เป็นห่วง พ่อมาโคโตะ
รู้เรื่องก็พลอยกังวลเรื่องพ่อไปด้วยอีกคน แต่ความจริงแล้ว..."

"...มีอะไรอีก"

"พ่อกลับมาถึงบ้าน กระโดดตัวลอยเข้ามาตั้งแต่ประตูบ้าน
จนถึงห้องนั่งเล่น พ่อเห็นหน้ามาโคโตะกับมิซึรุก็เข้ามากอดจูบ
ด้วยความดีใจ แถมยังร้องเสียงดังชวนให้เดินข้ามบ้านลงด้วยกัน"

"เขาเมาละสิ"

"ใช่ แต่ไม่ใช่กินเหล้าข้อมใจนะ กินเหล้าฉลองต่างหาก ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทลาออกหมด เลยมีการจัดตำแหน่งกันใหม่ พนักงานธรรมดาอย่างพ่อของมาโคโตะจึงได้เลื่อนตำแหน่งรวดเดียวสามขั้น ได้เป็นผู้จัดการฝ่าย พ่อถึงกับกระโดดไปมาด้วยความดีใจ 'เจ้านายจะโดนจับหรือถูกไล่ออก ฉันไม่เกี่ยว ขอปริญญะที่ทำให้ได้เลื่อนตำแหน่ง' " ปูระปุระเล่าอย่างใสอารมณ์

"..."

"มนุษย์ก็เป็นแบบนี้ เป็นใครก็คงทำเหมือนเขา แต่มาโคโตะคงรับไม่ได้ที่เห็นพ่อตัวเองในสภาพนี้ แม้ว่าชีวิตพ่อจะเรียบง่ายไม่โลดโผน แต่มาโคโตะชื่นชมพ่อมาตลอดว่าเป็นคนมีความพยายาม ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ความชื่นชมนี้ยิ่งทำให้เขาสะเทือนใจ"

ปูระปุระเล่าจบแล้ว ทว่าผมยังรู้สึกปั่นป่วนในกระเพาะไม่หาย อาจเป็นเพราะพระอาทิตย์ใกล้ตก จึงทำให้ภายในห้องที่สว่างจ้าอยู่เมื่อครู่กลับมืดครึ้มแลดูหม่นหมอง ผมเหม่อดูเพดานห้องข้างฉ่องผนังห้องข้างเพื่อหลบสายตากล้าคมของปูระปุระ

ที่ผนังห้องมีกระจกแขวนอยู่ มันสะท้อนเงาใบหน้าของผม... ไม่ใช่ลี ของมาโคโตะต่างหาก

ดาตี จมูกแบน ริมฝีปากเล็ก ดูเป็นคนหน้าจืด ท่าทางอ่อนแอ ตอนได้เห็นใบหน้านี้เป็นครั้งแรกในกระจกห้องน้ำที่โรงพยาบาล ผมถึงกับหดหู่ด้วยความแข็ง นึกแค้นใจปูระปุระกับบอสของเขา จะให้มีชีวิตอยู่ด้วยใบหน้าแบบนี้เนี่ยนะ เรื่องเล็กน้อยอื่นๆ ยังพอทน แต่ใบหน้าของมาโคโตะไม่มีแววความสดใสแม้แต่น้อย หน้าตาไม่เหมาะกับบรอยยิ้ม แววดาไรฟ์ลิ่ง ที่ผมสงสัยตอนแรกว่าเขาคิดฆ่าตัวตาย

ได้ยังไงทั้งที่มีครอบครัวดีๆ มาเยี่ยมใช้ทุกวันนั้น ตอนนั้นผมคิดว่า
พอจะเข้าใจแล้ว

เด็กสาวผู้เป็นรักแรกเข้าโรงแรมมานรูดกับชายวัยกลางคน
แม่มีซู้ และพ่อผู้ซึ่งขอให้ตนได้ตีเป็นพอ

"ไหนๆ แล้ว ฉันขอลามอะไรหน่อยสิ" ผมพูดขณะจ้องเงา
ในกระจก "มิซึรุ พี่ชายของมาโคโตะเป็นคนยังไง"

"อืมมม ฉันจะบอกให้ก็ได้ เขาเป็นคนนิสัยไม่ดี ไร้ความ
เห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ เห็นหน้ามาโคโตะที่รักก็เอาแต่พูดเสียดสี
โดยเฉพาะเรื่องความสูง มาโคโตะคิดมากเรื่องตัวเตี้ย ซึ่งมิซึรุก็รู้
เลยจงใจพูดกระทบกระแทกตลอด"

"แต่ไม่เห็นเขาพูดอะไรแบบนั้นกับฉันเลย"

"เขาแกล้งทำเป็นไม่สนใจเพราะโมโหที่นายฆ่าตัวตาย การ
ฆ่าตัวตายเป็นเรื่องที่สังคมไม่ยอมรับ นายลองล้วงเข้าไปใต้เตียงสิ"

พอผมทำตามที่บอก มือก็จับไปโดนอะไรบางอย่างซึ่งแข็ง
และหนา เมื่อดึงออกมาดูจึงพบว่า เป็นรองเท้าบูตคู่หนึ่ง

"รองเท้าบูตลับเฉพาะไง" ปูระปุระบอก "รองเท้านี้เสริมพื้นข้างใน
หนาสุดๆ ถ้าสวมแล้วจะทำให้ดูตัวสูงขึ้นหลายเซนติเมตร คนธรรมดา
เขาไม่ใส่กันหรอก แต่มาโคโตะสั่งซื้อมาจากแคตตาล็อก และคนขายลาด
อย่างเขาก็กลัวความลับแตกจึงได้แต่ซ่อนเอาไว้ใต้เตียง แล้วมิซึรุ
ก็ดันมาเจอรองเท้าคู่นี้... ตอนไม่กี่วันก่อนที่มาโคโตะจะฆ่าตัวตาย
มิซึรุแกล้งเหน็บแนมมาโคโตะเสียไม่มีชิ้นดี แถมยังพูดปิดท้ายว่า
'เลิกพยายามได้แล้ว ข้ากลับขนาดนั้น ต่อให้เสริมรองเท้าก็ยัง
ก็ต้องเป็นไอ้เตี้ยไปตลอดชีวิต' มาโคโตะเสียใจเรื่องนี้มากที่สุด"

Colorful

ผมโยนรองเท้าบูตคู่นั้นลงบนพรม แล้วล้มตัวนอนบนเตียง
แหงนหน้ามองเพดาน หมดเร็วแรง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่
หลงดีใจว่าเป็นครอบครัวที่ดี ครอบครัวนี้รักกัน

ภาพครอบครัวพร้อมหน้าแสนอบอุ่นเมื่อคืนคืออะไรกัน

"พอรู้เรื่องพวกนี้แล้ว ฉันชกแปลกใจว่ามาโคโตะมีชีวิตอยู่มาถึง
ปานนี้ได้ยังไง" ผมยิ้มฝืนๆ ใ้ปุระปุระ "ถูกส่งมาอยู่โฮมสเตย์ในบ้าน
แบบนี้ สงสัยชาติที่แล้วฉันคงทำผิดมหันต์แห่ง"

"อ้อ ลิมบอกไปอย่างหนึ่ง" ดูเหมือนปุระปุระไม่ได้ฟังที่ผมพูดเลย
"ตอนนี้โคบายาชิ มาโคโตะกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมสาม"

"ฮา!"

ตัวสูงแค่นี้ ผมคิดว่าเขาอยู่มัธยมหนึ่งซะอีก

เดี๋ยวก่อน! อยู่มัธยมสาม หมายความว่า...

ปุระปุระพูดด้วยท่าทางสบายใจ ไม่แยแสความตกใจของผม

"หมายความว่า นายจะต้องสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายในอีก
ครึ่งปีหลังจากนี้"

- 2 -

จากที่หลงคิดว่าครอบครัวนี้เป็นครอบครัวธรรมดาอันแสนอบอุ่น กลับกลายเป็นรังสุมของปีศาจไปเสียได้ คนในครอบครัวที่ผมนึกว่าเปี่ยมด้วยความรักและเมตตา กลับซุกซ่อนธาตุแท้ไว้ถ้วนหน้า ครอบครัวสวมหน้ากากแสดงละครใส่กัน หากพวกเขาจะยังเสแสร้งแสดงละครครอบครัวอบอุ่นต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัวว่ามาโคโตะตัวจริงตายไปแล้วก็เชิญตามสบายเลย

แม่ผู้ทำอาหารอยู่ในครัว ดูดีราวกับคุณนายไฮโซสวยเก๋ เหมาะกับผ้ากันเปื้อนสีม่วงอ่อน ไม่มีเค้าของหญิงคบชู้ให้เห็น เชิญแสดงบทเมียผู้แสนดีและแม่ตัวอย่างต่อไปเรื่อยๆ เลยนะ แต่ถ้าจะให้ผมแสดงเป็นลูกชายแสนดีล่ะก็ เสียใจด้วย ผมรู้สึกขยะแขยงอาหารที่เธอทำจนกินข้าวไม่ลง เหลือทิ้งบานเบอะ

พ่อซึ่งรอยยิ้มไม่เคยเลื่อนไปจากใบหน้าแม้อยู่ในรถไฟแน่นเอี้ยด และดูท่าจะสละที่นั่งให้คนชราก่อนใคร แก้อื้อตำแหน่งผู้จัดการฝ่าย

Colorful

ที่ได้มาเพราะความโชคร้ายของเจ้านายนั่งสบายดีไหมล่ะ ขอเชิญ
ดีใจกับการเลื่อนตำแหน่งแบบชู้โกง และมีชีวิตอยู่กับการแสรัง
ทำหน้าที่ยิ้มแย้มต่อไปเถอะ แต่ขอร้อง อย่าได้หันมายิ้มแบบนั้นกับผม
หลังจากรู้ความจริงแล้ว เวลาพอบอกว่า 'พอไปทำงานนะ' หรือ
'พอกลับมาแล้ว' ผมไม่เคยพูดตอบอะไรพ้ออีกเลย

ส่วนมิซึรุก็เผยแพร่ข่าวที่คิด เข้าวันที่สองหลังออกจาก
โรงพยาบาล เราบังเอิญเจอกันหน้าห้องน้ำ ผมไปถึงเร็วกว่านิดเดียว
จึงยื่นมือไปจับลูกบิดประตูห้องน้ำก่อน มิซึรุทำเสียงไม่พอใจ "แค่จะตาย
ยังทำไม่สำเร็จ" เขาเป็นคนนิสัยไม่ดีและไร้ความเห็นใจอย่างที่ปุระปุระ
บอกจริงๆ ผมก็เลยไม่สนใจมิซึรุแบบที่เขาไม่สนใจผม

ตั้งแต่วางตัวห่างจากครอบครัว ผมก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง
ของมาโคโตะ ผมจะฟังเพลงจากซีดีหรือวิทยุคนเดียว อ่านการ์ตูน
ของมาโคโตะ ตกคําก็เล่นไฟกับปุระปุระ ผมจะลงไปข้างล่างก็ต่อเมื่อ
ถึงเวลากินข้าวเท่านั้น กินนิดๆ หน่อยๆ แล้วกลับห้องทันที ผมไม่ค่อย
ได้ทำอะไรเลยไม่หิวมากนัก

ทุกคนในครอบครัวไม่มีใครทำท่าประหลาดใจกับการกระทำ
ดังกล่าวของผม นั่นหมายความว่า มาโคโตะทำตัวแบบนี้มาตั้งแต่
ก่อนฆ่าตัวตายแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)